

Arrest

**nr. 45 882 van 30 juni 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. CAMPOLINI, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 augustus 2008 en heeft zich op 3 september 2008 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 september 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 februari 2009 en 23 februari 2009.

1.3. Op 17 april 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingetrokken.

1.4. Op 5 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Shiraz. Aan het einde van de eerste maand van 1371 (Perzische kalender, stemt overeen met april 1992 in de Gregoriaanse kalender) stootte u op de weg naar huis op een zitactie van de Iraanse oorlogsinvaliden. U ontmoette er een oude vriend, A. (...) R. (...), die oorlogsinvalide was en deelnam aan de manifestatie. De zitactie ontaardde in een gewelddadige actie en de politie greep in. U bracht A. (...) R. (...), die kortademig was, in veiligheid naar uw appartement. Daarbij ontving u een klap van een agent, maar zonder gevolg. Toen de onrust was gaan liggen, bracht u A. (...) R. (...) naar huis. Nog diezelfde avond werden een aantal van de gearresteerden opgehangen. Zes maanden na deze feiten werd u zonder waarschuwing op straat opgepakt. Later vernam u dat het waarschijnlijk door het Ettela'at (Ministerie van Informatie) was geweest. U bleef gedurende twee maanden opgesloten in dezelfde ruimte. U werd er om de andere dag of soms dagelijks gedurende een tweetal uur verhoord over de uit de hand gelopen actie van de oorlogsinvaliden en uw betrokkenheid. Daarna werd u overgebracht naar politiekantoor van de Agahi (gerechtelijke politie), waar u gedurende zeven à acht maanden werd opgesloten, waarvan de eerste 52 dagen in een isoleercel. U kreeg er hetzelfde soort vragen en werd er tevens gemarteld. Aan het einde van die acht maanden kwam een persoon, u vermoedde een rechter, dezelfde vragen stellen en ondertekende daarop meteen een opsluitingsbevel. Vervolgens werd u opgesloten in de Adel Abbad gevangenis van Shiraz. Daar bleef u opgesloten tot de tiende maand van 1376 (einde 1997 - begin 1998). U werd beschuldigd van onrust zaaien, maar nooit is het tot een rechtszaak gekomen. U werd gedurende die vijf jaar “tijdelijk” vastgehouden. Bij uw vrijlating kreeg u nog 75 zweepslagen. Een week na uw vrijlating richtte u zich persoonlijk tot de ondervoorzitter van de Algemene Rechtbank van Shiraz om uitleg te vragen over uw opsluiting en twee maanden later richtte u zich tot de eerste ondervoorzitter van de openbare aanklager van Teheran, maar telkens ving u bot. Omdat u in de rechtbank van Teheran amok had gemaakt, kreeg u nog eens 20 zweepslagen. De eerste twee jaren daarna hield u zich gedeisd. Dan stapte u op vraag van uw schoonbroer mee in zijn goudhandel. Eind 1382 - begin 1383 (maart 2004) besloot u uw eigen goudhandel op te richten. Rond die periode waren er in Shiraz ook een drietal spontane woede-uitbarstingen gericht tegen het regime, waarbij onder andere op agenten werd geschoten en juwelierszaken werden geplunderd. U begon uw eigen zaak in het Zargara winkelcentrum in Shiraz. Op 20/08/1383 (10 november 2004) kwamen onverwacht agenten naar uw winkel en verzochten u hen te vergezellen naar het politiekantoor. Sinds die dag tot uw vlucht bent u niet meer vrijgekomen. U werd gevraagd iemand te identificeren en u herkende ene A. (...) T. (...), van wie u via een tussenpersoon eerder al twee maal goud had gekocht. U werd in dat politiekantoor voor 45 dagen opgesloten in een isoleercel en 45 dagen in een gemeenschappelijke cel. Tijdens deze detentie werd u gemarteld. Als gevolg van deze martelingen liep u een gebroken voet en een gescheurde knie op. Terwijl u in de isoleercel zat, kwam een rechter u ondervragen en tijdens de periode in de gemeenschappelijke cel werd u naar de rechtbank gebracht. Daar werden u en de overige beklaagden ondervraagd over de gewapende rellen. De rechter beval een “tijdelijke” hechtenis en u werd opnieuw opgesloten in de Adel Abbad gevangenis van Shiraz. Pas in de gevangenis werd u verzorgd aan de verwondingen die u had opgelopen als gevolg van de martelingen op het politiekantoor. Op 26/11/1384 (15/02/2006) werden u en de andere beklaagden voor de Revolutionaire Rechtbank gedaagd. U werd er beschuldigd van deelname aan gewapende overvallen, heling en verboden wapenbezit. Tijdens de rechtszaak liet de rechter op vraag van uw advocaat de aanklacht voor deelname aan gewapende overval vallen. U werd vervolgens beschuldigd van het aansturen op een gewapende overval. Op de tweede zitting, een week later, spraken alleen de advocaten. Op aanraden van de rechter trokken uw advocaten zich terug en u moest een nieuwe advocaat nemen, M. (...) K. (...) K. (...). Op 16/3/1385 (06/06/2006) kwam het tot een veroordeling. U werd naar eigen zeggen veroordeeld voor het aansturen op een gewapende overval, handel in wapens en gestolen goederen en manipulatie van de jongeren. U werd veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf en het betalen van een schadeloosstelling van 6kg 850g goud aan de getroffen juweliers. Het dossier werd dan doorverwezen naar de Algemene Rechtbank, waar volgens uw verklaringen de ultieme straf zou worden uitgesproken. Op basis van de juridische term Mohareb (Strijder tegen God) zou u worden veroordeeld tot het amputeren van de vingers van uw rechterhand en de tenen van uw linkervoet. Tot een veroordeling is het echter nog niet gekomen. In de gevangenis werkte u, nadat uw vader 50 miljoen toman borg had betaald en mits de toestemming van de rechter, samen met ene M. (...) in de open ruimte. In de tweede maand van 1387 (april/mei 2008) belde uw advocaat u op en zei u dat u in de vierde maand van 1387

(juni/juli 2008) voor de Algemene Rechtbank moest verschijnen. U plande meteen uw ontsnapping uit de gevangenis met deze M. (...). Op 30/02/1387 (02/05/2008) kwam M. (...) u ophalen. Hij nam u niet mee naar de werkplaats zoals gewoonlijk, maar naar de parking waar u in zijn auto stapte. Hij reed u naar het kruispunt Zendam, waar uw echtgenote u opwachtte. U ging naar huis om uw zoon te zien en wat kleren en geld op te pikken en nam de bus naar Teheran. U verbleef nog anderhalve maand bij een vriend, H. (...) M. (...), in Karaj. Ergens in het midden van de vierde maand van 1387 (begin juli 2008) begon uw vlucht. Uw vriend reed u tot in Orumiyeh, waar de smokkelaar u opwachtte. Vanuit Orumiyeh vertrok u voor een tocht van drie dagen te voet, per ezel en te paard, tot u aankwam in een dorp. Daar verbleef u twee nachten en vervolgens reed u vanuit een onbekende stad per autobus naar Istanbul. In Istanbul verbleef u twintig dagen en dan legde u in één vrachtwagen de hele rit van Istanbul naar België af in acht dagen. U kwam op vrijdag 29 augustus 2008 in België aan en bracht de nacht door in een park. 's Anderdaags vroeg u aan een politieagent de weg. Hij zei u dat het Commissariaat-generaal dicht was - het was zaterdag - en dat u de maandag nadien moest terugkomen. De nacht erna bracht u door in een tent van het Rode Kruis aan het Noordstation. De dag daarop kwam u een Iraniër uit Gent tegen. Bij deze man verbleef u nog twee nachten en op woensdag 3 september 2008 vroeg u asiel aan. Ondertussen bent u actief voor het Iraanse Studentencomité in België (ISC.be). U bent de contactpersoon voor deze organisatie in het opvangcentrum Klein Kasteeltje. U nam op 14 januari 2009 deel aan een betoging voor de Iraanse ambassade naar aanleiding van de arrestatie van enkele studenten in Shiraz en aan de nationale betoging van 11 januari 2009 tegen de oorlog in Gaza. Voorts planden jullie ook acties voor de vrijlating van S. (...) E. (...) en de internationale Dag van de Vrouw, respectievelijk op 2 en 8 maart 2009.

U bent in het bezit van uw originele shenesnameh (geboorteboekje), uw nationale kaart (Karte-e Melli) en uw militaire afzwaaikaart. Ter staving van uw asielaanvraag legde u ook volgende documenten neer: een opleidingskaart, drie sportkaarten, een diploma, een medisch attest, de eigendomstitel van een winkel in Shiraz, twee enveloppen waarin de documenten werden verstuurd, een oproepingsbrief om te gaan betogen op 14 januari 2009 voor de Iraanse ambassade, een pamflet van het ISC.be, een brief van de ISC.be, een aankondiging uit MO-magazine van een lezing van S. (...) E. (...) op 2 maart 2009 in het Kaaitheater in Brussel, een krantenartikel uit Iran, de gelegaliseerde kopieën van twee gehoorverslagen van de eerste kamer van de Revolutionaire Rechtbank van Shiraz, een gelegaliseerde kopie van het vonnis in eerste instantie van diezelfde kamer, een kopie van een uitvoeringsbevel van dit vonnis, een kopie van het bevel tot tijdelijke sluiting van uw winkel, een gelegaliseerde kopie van de uitspraak in beroep van de eerste kamer van het Hof van Beroep van de provincie Fars, een kopie van een handgeschreven bezwaarschrift gericht aan het Opperste Gerechtshof in Qom, een kopie van een handgeschreven bezwaarschrift van een advocaat gericht aan de onderzoeksafdeling van de provincie Fars, een getypt bezwaarschrift gericht aan de Procureur-generaal, een dwangbevel gericht aan uw vader m.b.t. de inbeslagname van de borg, een document i.v.m. de inbeslagname van de waarborg van uw vader, de kopie van vier foto's genomen naar aanleiding van uw arrestatie in 1371 (1992), faxkopies van enkele documenten m.b.t. uw handel in goud, het antwoord van de Procureur-generaal en de Directeur-generaal van de Afdeling Supervisie, Opvolging en Onderzoek van Klachten van het Volk m.b.t. uw vraag tot heropening van het dossier, drie originele convocaties van de Algemene Rechtbank en één originele convocatie van het Hof van Beroep op naam van uw advocaat, een schriftelijke bijkomende verklaring bij uw asielaanvraag en een fax van uw sociaal assistente, waarin zij verzoekt u door de adviseur-expert psycholoog van het Commissariaat-generaal te laten horen omdat u kampt met zware stress.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door ingeroepen politieke motieven achter de rechtszaak van 26/11/1384 (15/02/2006). U beweerde aanvankelijk dat er zich in de periode waarin de overvallen gebeurden in Shiraz spontane volksopstanden hadden voorgedaan, waarvan de autoriteiten gebruik maakten om de resterende deelnemers van een uit de hand gelopen manifestatie uit 1371 (1992) (bijkomend) te bestraffen (gehoor CGVS I p. 18 en gehoor CGVS II p. 25). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit al de gerechtelijke documenten die u in dit verband neerlegde, blijkt dat het hier louter handelt om drie gewapende overvallen gericht tegen drie juweliërs uit Shiraz. Ook in de bezwaarschriften die u heeft toegevoegd aan het dossier en die erop gericht waren uw dossier na de uitspraak in beroep opnieuw te openen (  n schriftelijk bezwaarschrift van uw advocaat,   n schriftelijk en één getypt bezwaarschrift van u) geeft u toe dat het om gewapende overvallen gaat en vecht u enkel uw relatie tot deze feiten aan en het feit of u al dan niet een eerlijk proces zou hebben

gekregen. In de schriftelijke toelichting van uw asielrelaas die u op 2 maart 2009 bij het Commissariaat-generaal indiende, doet u net hetzelfde. U begint deze brief met de stelling dat een gewapende overval niet goed te praten valt en vecht vervolgens verschillende elementen uit de beslissing van de Iraanse rechter aan, zonder de feiten waarop de uitspraak er is gekomen aan te vechten (schriftelijke verklaringen, dd. 02/03/2009, stuk 15 in bijlage A in het administratieve dossier). Voorts gaf u toe dat er tijdens deze onlusten tot drie maal toe goud is gestolen en dat dit gestolen goud op één of andere manier tot bij u was terecht gekomen (gehoor CGVS II pp. 23-25). Waar u aanvankelijk wou laten uitschijnen dat u met deze overvallen helemaal niets te maken had en u omwille van uw profiel uit 1371 bij deze feiten door de overheid betrokken werd met het oog op een bijkomende bestraffing (gehoor CGVS I pp. 18-19), moest u later toegeven dat er wel degelijk een verband was tussen deze overvallen en uw persoon en dat uw bewering dat u ten onrechte bent veroordeeld omwille van uw profiel uit 1371 louter en alleen gebaseerd is op vermoedens (gehoor CGVS II p. 25). Daarenboven legde u van de door u aangehaalde feiten uit 1371, met name de arrestatie, de inbeschuldigingstelling voor het zaaien van onrust of de 5 jaar durende detentie die daarop volgde, geen enkel begin van bewijs neer. U legde een faxkopie neer van vier foto's die volgens uw verklaringen zijn genomen in deze periode en die eruit zien als foto's die naar aanleiding van een arrestatie werden genomen, maar dat volstaat niet om de door u beweerde arrestatie, inbeschuldigingstelling en opsluiting te staven. Daarenboven gaat het hier enkel om faxkopieën waaraan geen enkele bewijskracht kan verleend worden daar die eenvoudig te vervalsen zijn. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde opsluiting van 1371 tot 1376 (1992-1997) (gehoor CGVS I p. 18 en gehoor CGVS II p. 8) wordt bovendien volledig ondermijnd door de vaststelling dat uit uw shenesnameh blijkt dat uw zoon A. (...) op 08/04/1373 (29/06/1994) werd geboren, terwijl u toen reeds ruim twee jaar in hechtenis zou hebben gezeten. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen verklaring had voor de reden die de Iraanse overheid zou hebben gehad om iemand met een dergelijk laag profiel - u beweerde enkel per toeval in deze manifestatie verzeild te zijn geraakt - te viseren en om, na 5 jaar opsluiting, nog een tweede maal zwaar te bestraffen (gehoor CGVS II pp. 24-25). Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het politiek profiel dat de Iraanse autoriteiten u zouden toedichten, noch aan uw bewering dat de rechtszaak waarbij u op 16/3/1385 (6/6/2006) bent veroordeeld, het gemeenschappelijke (strafrechtelijke) niveau zou overstijgen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan evenmin worden aangenomen dat u, omwille van uw beweerde politiek profiel, geen eerlijk proces zou hebben gekregen. Daarenboven blijkt uit de overwegingen die de rechter in eerste aanleg maakte - u werd vrijgesproken wat betreft de handel in illegale wapens en wat betreft het helen van gestolen goederen achtte de Revolutionaire Rechtbank zich onbevoegd - dat de Iraanse autoriteiten geen spreekwoordelijke stok hebben gezocht louter en alleen om u mee te slaan. Dat u daarenboven tegen deze beslissing in beroep bent kunnen gaan en dat u een uitgebreid gemotiveerd vonnis in beroep heeft gekregen waarin wordt beargumenteerd waarom u medeplichtig bent bevonden en waarom u bijgevolg deze straf heeft gekregen, wijst erop dat uw zaak niet onttrokken werd aan de normale rechtsgang. Dat u niet bekende voor de rechter (gehoor CGVS II p. 28) is geen bewijs voor het feit dat u onrechtmatig zou zijn veroordeeld. Daarenboven blijken uw verklaringen in verband met de opsluiting die aan deze veroordeling voorafging, niet in overeenstemming met de documenten die u ter staving van uw asielrelaas hebt neergelegd. U verklaarde op 20/08/1383 (10/11/2004) te zijn gearresteerd en sindsdien niet meer te zijn vrijgekomen tot uw vlucht naar België (gehoor CGVS II pp. 14 en 17). Uit het proces-verbaal van de zitting van 26/06/1384 (15/02/2006) blijkt dat u pas op dat moment, ter zitting, in hechtenis werd genomen om te vermijden dat u contacten met andere betrokken personen zou hebben en dat u bewijsstukken zou vernietigen (zie bijlage B bij het administratieve dossier, stuk 4 en vertaling p. 13). U beweerde echter dat het hier louter om een verlenging van uw aanhouding ging (gehoor CGVS II p. 18). Bovendien blijkt uit voornoemd document eveneens dat uw medebeklaagde, E. (...) D. (...), ten overstaan van de rechter verklaarde dat u hem in de gevangenis opzocht (zie bijlage B bij het administratieve dossier, stuk 4 en vertaling pp. 2 en 3), terwijl u luidens uw verklaringen op 20/08/1383 (10/11/2004) in hechtenis werd genomen (gehoor CGVS II p. 14). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt dat uw medebeklaagden 24 uren na de laatste overval, die op 18/08/1383 plaatsvond, werden gearresteerd (zie bijlage B bij het administratieve dossier, stuk 5 en vertaling p. 1). U zou aldus een dag later eveneens in hechtenis zijn genomen (gehoor CGVS II p. 14). Indien u zich daadwerkelijk reeds een dag na de arrestatie van uw medebeklaagden/overvallers in hechtenis bevond, kan aangenomen worden dat ook de rechtbank de inconsistentie tussen de verklaringen van uw medebeklaagde, E. (...) D. (...), die stelde dat u hem nog in de gevangenis opzocht, en de feiten zelf, zou zijn opgevallen. Daarenboven staat in het uitgetypte beroepschrift dat u zelf heeft opgesteld te lezen dat u reeds 20 maanden opgesloten zit. Dit beroepschrift draagt evenwel geen datum, maar gezien er verwezen wordt naar de beslissing in beroep - die dateert van 13/03/1386 (03/06/2007) - moet worden aangenomen dat dit verzoekschrift dateert van na deze datum.

Evenmin kan geloof worden gehecht aan uw bewering dat bij terugkeer de vingers van uw rechterhand en de tenen van uw linkervoet zullen worden geamputeerd (gehoor CGVS I p. 16 en gehoor CGVS II p. 3). U beweert deze straf te riskeren wegens uw veroordeling op grond van Mohareb (Strijder tegen God). Uit al de gerechtelijke documenten aangaande deze rechtszaak die u ter staving van uw asielaanvraag heeft aangevoerd, blijkt dat de drie daders van de gewapende overvallen, E. (...) D. (...), H. (...) M. (...) en M. (...) - R. (...) K. (...), inderdaad zijn veroordeeld op grond van wat de rechter omschreef als "Mohareb" (Strijder tegen God), conform artikel 185 van het Iraanse Strafwetboek. Zij zijn alle drie veroordeeld tot een gevangenisstraf in een andere stad, wat conform artikel 190d van het Iraanse strafwetboek kan beschouwd worden als een verbanning (uit de stad). U bent, wat betreft de beschuldiging van medeplichtigheid aan deze feiten, veroordeeld op basis van de verklaringen van de drie daders én op basis van uw eigen verklaringen tijdens de zitting van 26/11/1384 (15/02/2006) als zou u "voor 50%" geweten hebben dat het goud dat u aankocht gestolen was én op basis van uw bereidheid om de gedupeerde juweliërs te vergoeden. De vraag wie uiteindelijk de heler was - u of A. (...) T. (...), bij wie de buit van de derde overval werd aangetroffen - werd door de Revolutionaire Rechtbank doorverwezen naar de Algemene Rechtbank. Uw bewering als zou u door de Algemene Rechtbank in deze zaak alsnog veroordeeld worden tot de amputatie van vingers en tenen is in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat de Algemene Rechtbank niet bevoegd is zich uit te spreken over Mohareb. Zij kan bijgevolg een dergelijke straf niet uitspreken. Deze bevoegdheid komt uitsluitend de Revolutionaire Rechtbank toe. De uitspraak op basis van Mohareb, de schuldvraag in verband met (medeplichtigheid aan) de gewapende overvallen, is namelijk reeds gevallen: u bent door de Revolutionaire Rechtbank schuldig bevonden aan medeplichtigheid en veroordeeld tot drie jaar opsluiting en het betalen van een schadevergoeding van 6kg850 goud aan de gedupeerde juweliërs, conform artikel 43 van het Iraanse Strafwetboek. Volgens dat artikel is de rechter bevoegd de straf te bepalen, onder meer overwegende de omstandigheden. Van een amputatie of terechtstelling is evenwel nergens meer sprake. Derhalve hebt u niet aannemelijk gemaakt alsnog een veroordeling als Mohareb te riskeren. Gezien bovenstaande vaststellingen en gelet op de elementen uit het administratieve dossier, is er geen enkele reden om aan te nemen dat u ook voor de Algemene Rechtbank geen eerlijk proces zou krijgen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u zich door uw vertrek uit Iran vrijwillig heeft onttrokken aan de normale rechtsgang.

Wat betreft de activiteiten die u sinds uw aankomst in België heeft ontwikkeld voor het Iraanse Studentencomité (ISC.be), geldt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen na hun vlucht om een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. U behoort duidelijk niet tot deze groep. U verklaarde twee maal te hebben deelgenomen aan een betoging, de nationale manifestatie tegen de oorlog in Gaza die uitging van een breed platform van middenveldorganisaties en een betoging voor de Iraanse ambassade voor de vrijlating van een aantal studenten uit Shiraz. Bij die laatste betoging was ook de Komalah (Komalah Shoresgheri Zahmatkeshani Kurdistani Iran of Revolutionaire Organisatie van de Arbeiders van Koerdistan) aanwezig. U bent echter van geen van beide bewegingen lid. U stond op geen van beide manifestaties het volk of de pers te woord en uw rol beperkte zich louter tot hulp bij het aanmaken van plakkaats en het installeren van microfoons en dergelijke (gehoor CGVS I pp. 5-6). U verklaarde de contactpersoon tussen het ISC.be en de overige Iraniërs in het opvangcentrum te zijn (gehoor CGVS II p. 27), maar dat kan bezwaarlijk worden aanzien als een hoog profiel. Daarenboven verklaarde u onder meer nog een manifestatie te plannen voor de vrijlating van S. (...) E. (...), nobelprijswinnares en een belangrijk voorvechtster van de mensenrechten in Iran (gehoor CGVS II pp. 26-27). Dat u niet op de hoogte bent van het feit dat S. (...) E. (...) niet gearresteerd is, maar was uitgenodigd om te komen spreken op de plaats en datum die u aangaf als de plaats en datum voor de manifestatie, doet verder afbreuk aan uw politiek profiel. De brief die u ter staving van uw activiteiten voor het ISC.be neerlegde, weerlegt

bovenstaande vaststellingen in verband met uw laag profiel - u zocht in België contact met deze organisatie en hielp hen bij één manifestatie en bij het contact met Iraniërs in het opvangcentrum - niet. Gelet deze vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u of uw activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zouden aanzien worden en dus evenmin dat u bij een eventuele terugkeer het risico loopt gevisiseerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw deelname aan dergelijke acties in het buitenland. U hebt dan ook niet aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

De overige documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, tonen uw identiteit, uw opleidingsniveau en de verschillende stappen in de gerechtelijke procedure aan. De convocaties die u voorlegde, gericht aan uw advocaat in verband met de rechtszaak die nog steeds aanhangig is voor de Algemene Rechtbank en aangaande een klacht van de benadeelde juweliërs tegen u, kunnen bovenstaande vaststelling dat u zich heeft onttrokken aan de normale rechtsgang niet wijzigen. De convocatie van het Hof van Beroep, dd. 25/02/1387 (14/05/2008) handelt over de beroepsprocedure die door uw advocaat werd ingesteld naar aanleiding van het vonnis nummer 1326/86, genomen door de Algemene Rechtbank te Shiraz. U legde dit vonnis echter niet neer en evenmin maakte u melding van het feit dat u door de Algemene Rechtbank zou zijn veroordeeld. Integendeel, u stelde uitdrukkelijk nog steeds niet te zijn veroordeeld (gehoor CGVS II p. 22). Overigens dient nog te worden toegevoegd dat in de convocatie van het Hof van Beroep nergens een verwijzing naar u is terug te vinden. Ook het dossiernummer aangebracht op de convocatie is niet terug te vinden in de andere door u neergelegde gerechtelijke documenten. De documenten van de Procureur-generaal en de Directeur-generaal van de Afdeling Supervisie, Opvolging en Onderzoek van Klachten van het Volk en de documenten die erop wijzen dat uw winkel gesloten werd en dat uw vader zijn waarborg kwijt is omdat u de schadeloosstelling aan de twee juweliërs niet heeft betaald, werpen evenmin een ander licht op bovenstaande vaststellingen. Uw veroordeling door de Revolutionaire Rechtbank wordt op zich immers niet betwijfeld. Het medische attest bevat de weergave van een lichamelijk onderzoek uitgevoerd door een dokter die een aantal littekens en pijnlijk plekken op het lichaam onderkent, evenals de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaken er van. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak ervan. Medische redenen op zich ressorteren niet zonder meer onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de bevoegde minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. Dat u, zoals door uw sociaal assistente werd aangehaald in haar fax van 08/04/2009, niet de kans zou hebben gehad uw hele verhaal te doen, is, gezien het feit dat het gehoor in totaal acht uur heeft geduurd én de bijkomende schriftelijke verklaring die u later aan het dossier toevoegde, weinig aannemelijk. Bovendien blijkt nergens uit het gehoorverslag dat u niet de kans zou hebben gehad uw hele relaas uit de doeken te doen. Overigens dient nog bemerkt te worden dat, wat betreft het verzoek van de sociaal assistente van het Klein Kasteeltje die u begeleidt om u te laten horen door de adviseur-expert psycholoog van het Commissariaat-generaal daar u aan zware stress lijdt, in uw dossier geen enkel medisch-psychologisch attest aanwezig is dat kan aantonen dat u daadwerkelijk met ernstige psychische problemen kampt. Bovendien is uit uw gehoor gebleken dat u duidelijk en coherent op de gestelde vragen kon antwoorden. Uit niets blijkt voorts dat een onderzoek door de adviseur-expert psycholoog van het Commissariaat-generaal een ander licht zou werpen op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48/3, 48/4, 52, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker in vijf onderdelen de rechtmatigheid van de door de Commissaris-generaal genomen beslissing omdat belangrijke elementen van zijn verhaal niet in acht genomen of misverstaan werden.

2.2. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, zodat niet valt in te zien hoe dit artikel zou zijn geschonden.

2.3. Uit de samenvatting van het feitenrelaas blijkt dat verzoeker, omwille van zijn betrokkenheid bij een uit de hand gelopen manifestatie van oorlogsinvaliden, waar hij een vriend in veiligheid bracht ter vrijwaring van de politie, van 1992 tot 1997/1998 in hechtenis zat op beschuldiging van 'onrust zaaien' waarbij het nooit tot een rechtzaak zou zijn gekomen. Verzoeker poogde na zijn vrijlating tevergeefs een klacht in te dienen op de rechtbank van Shiraz en Teheran wegens onrechtmatige opsluiting en onheuse behandeling. In maart 2004, een periode waarin opstanden/gewapende overvallen plaatsvonden, richtte verzoeker een eigen goudhandel op. Op 10 november 2004 werd verzoeker gearresteerd en zou hij niet meer vrijgekomen zijn tot aan zijn ontsnapping uit de gevangenis op 2 mei 2008. Verzoeker werd op 6 juni 2006 door de Revolutionaire Rechtbank als 'Mohareb' (strijder tegen God) wegens medeplichtigheid aan de gewapende overvallen veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf en het betalen van een schadeloosstelling aan de getroffen juweliërs (verzoekschrift, stuk 8). Het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank werd in hoger beroep bevestigd (verzoekschrift, stuk 9). Voor de behandeling van de schuldvraag omtrent het aankopen en verkopen van gestolen goederen, werd de zaak doorgestuurd naar de Algemene Rechtbank. Vooraleer verzoeker diende te verschijnen voor de Algemene Rechtbank, slaagde hij er in met de hulp van M. op 2 mei 2008 te ontsnappen uit de gevangenis. Verzoeker vluchtte naar België en nam hier, als actief lid voor het Iraanse Studentencomité in België (ISC), deel aan twee betogingen en plande acties voor de vrijlating van S. E. en de "internationale dag van de vrouw".

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij geen enkel bewijs neerlegt omtrent zijn aanhouding van 1992 tot 1997 en de inbeschuldigingstelling voor het zaaien van onrust, hij geen verklaring heeft waarom hij, met een dergelijk laag politiek profiel, zo geïsoleerd en gestraft zou worden door de Iraanse autoriteiten, en zijn verklaringen hieromtrent volledig ondermijnd worden door de vaststelling dat zijn zoon in 1994 werd geboren, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan het politiek profiel dat de Iraanse autoriteiten hem zouden toedichten, noch aan zijn bewering dat de rechtzaak waarbij hij op 6 juni 2006 werd veroordeeld, het gemeenrechtelijke/strafrechtelijke niveau zou overstijgen, (iii) evenmin aangenomen kan worden dat hij, omwille van zijn politiek profiel, geen eerlijk proces zou hebben gekregen, (iv) gelet op zijn beperkte rol bij acties in België, bezwaarlijk gesteld kan worden dat hij of zijn activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het Islamitische regime in zijn geboorteland zouden worden aanzien en dus evenmin dat hij bij een eventuele terugkeer het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan acties in het buitenland, en (v) zijn documenten geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen, zoals uitgebreid toegelicht.

2.5. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 maart 2010 (CG nr. 0814874), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.6. Vooreerst betoogt verzoeker dat zijn rechtzaak van 2006 een politieke zaak is waarbij er geen enkele reden was om hem te veroordelen omdat hij enerzijds niet aanwezig was tijdens de overvallen en hij geen kennis had van het gestolen karakter van het goud dat hij aankocht voor de dagprijs. Verzoeker besluit daaruit dat "(men) uiteindelijk (...) dus (kan) zeggen dat er onrechtstreeks een "verband was tussen deze overvallen en [zijn] persoon"". Verzoeker verklaart dat de zaak van de overvallen en de heling van gestolen goud een voorwendsel was om hem te veroordelen omwille van het politiek brandmerk die de Iraanse overheden onterecht op hem geplakt hadden na de gebeurtenissen van 1992, hetgeen een veel voorkomende praktijk is in Iran, zodat het niet verwonderlijk is dat de politieke motieven achter zijn zaak nooit aan bod zijn gekomen tijdens de rechtzaak. Verzoeker vervolgt dat zelfs het feit dat men in de kranten en vervolgens in de gerechtelijke procedure enkel over "gewapende overvallen" heeft gesproken, goed aantoont dat deze zaak een politieke zaak is, vermits in werkelijkheid spontane volksopstanden zich voordeden en enkele personen van deze onrust hebben geprofiteerd om juweliers te plunderen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat hij, aan de hand van de originele foto's van zijn arrestatie en medische attesten, wel degelijk een begin van bewijs omtrent zijn arrestatie van 1992 tot 1997/1998 heeft neergelegd, er in zaken waarbij het Ettela'at betrokken is geen documenten worden uitgegeven, en zijn zoon in 1994 tijdens een bezoek in een privézaal van de gevangenis werd verwekt, waardoor dit element zijn geloofwaardigheid niet ondermijnt.

In een derde onderdeel betwist verzoeker dat zijn proces eerlijk gevoerd is aangezien talrijke onregelmatigheden wijzen op het oneerlijke karakter van zijn proces, hetgeen blijkt uit de tekst van de beslissing, met name dat hij "voor 50 %" zou geweten hebben dat het goud gestolen was. Verzoeker wijst op zijn onrechtmatige detentie tussen 1992 en 1998, op de martelingen tijdens zijn eerste en tweede detentie, stelt dat tijdens de rechtzaak van 2006 de revolutionaire rechtbank sommige van zijn verklaringen veranderd en zelfs uitgevonden heeft en hij zonder over enig bewijs te beschikken veroordeeld werd, en zijn advocaat in 2006 onder druk werd gezet.

In een vierde middel tracht verzoeker de beweerde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de documenten die hij heeft neergelegd te verklaren, in het bijzonder wat betreft het tijdstip van zijn in hechtenis neming. Hij poneert dat deze tegenstrijdigheden eenvoudig te verklaren zijn aangezien hij reeds in hechtenis was en de Revolutionaire Rechtbank zijn hechtenis gewoon verlengde en hij E. D. in de gevangenis opzocht tijdens zijn eigen detentie. Ter staving van zijn onmiddellijke hechtenis op 20 augustus 1383 (10 november 2004) na de overvallen, legt verzoeker een nieuw stuk neer.

In het vijfde onderdeel voert verzoeker aan dat hij wel degelijk het risico loopt dat de Algemene Rechtbank een zware veroordeling uitspreekt, met name amputatie van de vingers en tenen, aangezien hij al veroordeeld is en dus behandeld zal worden als een 'Mohareb' (strijder tegen God). Met betrekking tot zijn activiteiten in België, benadrukt verzoeker dat niet alleen leidinggevende figuren van oppositiegroepen vervolgd kunnen worden doch ook gewone deelnemers aan betogingen. Verzoeker verwijst hierbij naar recente oproepingen die werden verstuurd aan verzoekers echtgenote en vader en meent dat zijn veroordeling bij terugkeer, in strijd met artikel 3 EVRM, nog zwaarder zal zijn vermits hij de gevangenis ontvlucht is en zijn land illegaal verlaten heeft.

2.7. In eerste instantie is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat de "gewapende overvallen" zich gemanifesteerd hebben in het kader van volksopstanden. Immers, uit het krantenartikel (Khabar djonoub van 23.08.1383 (13.11.2004)) en alle gerechtelijke stukken blijkt dat verzoekers zaak draait om drie overvallen op juweliers, overvallen die plaatsvonden op 31 mei 2004, 24 augustus 2004 en 8 november 2004. Het feit dat deze overvallen zich afspeelden over een periode van meer dan vijf maanden, en in het artikel met geen woord wordt gerept over "volksopstanden", integendeel telkens sprake is van twee gewapende overvallers en drie keer "dezelfde overvallers", ontnemt elke geloofwaardigheid dat de overvallen gepleegd werden in het kader van "spontane volksopstanden".

2.8. Dat er verder slechts onrechtstreeks een link zou zijn tussen de "gewapende overvallen" en verzoeker, is naar het oordeel van de Raad, en dit na het lezen van de stukken van het administratief dossier, niet ernstig. Meer nog uit de verklaringen van daders die de overvallen pleegden blijkt dat verzoeker het brein was achter de overvallen en dat hij tegen betaling het goud overnam, en niet voor

de dagprijs zoals hij thans beweert. (hoorzitting van de rechtbank: *beklaagde E.D.: "Mais si j'ai commis ces méfaits c'est par ce que j'étais sous l'influence de Monsiuer I.A.; Je n'ai que vingt ans (...) En ce qui concerne le premier cambriolage: nous avons rendez-vous avec lui dan le restaurant "Govara" (...) Lors de ce rendez-vous il nous a raconté qu'il avait une personne qu'il voulait punir. (...) trois heures après ce cambriolage il nous a contacté par téléphone (...) (eigen vertaling : maar als ik deze daden heb gepleegd dan was het onder invloed van meneer I.A.; ik ben maar 20 jaar oud; wat betreft de eerste overval: we hebben mekaar ontmoet in het restaurent "Govara"; tijdens deze ontmoeting heeft hij ons verteld dat hij iemand wilde straffen; drie uur na de overval hij ons getelefoneer); beklaagde M.R.K.: "Je confirme toutes les déclarations faites par E.D. (...) Je confirme toutes les déclarations faites par E.D. concernant I.A." (eigen vertaling : ik bevestig alle verklaringen van E.D. Ik bevestig alle verklaringen van E.D. omtrent meneer I.A.); beklaagde H.M.: "Moi je ne connaissais pas monsieur I.A. (...) Monsieur E.D. et monsieur I.A. ont un peu discutés, ensuite nous nous sommes séparés. (eigen vertaling: ik kende I.A. niet. E.D. en I.A. hebben samen een beetje gepraat en dan zijn we ieder onze eigen weg gegaan)). Uit de lezing van het verslag van de hoorzitting blijkt dat de daders uitgebreide verklaringen hebben afgelegd, waaruit de betrokkenheid van verzoeker wordt afgeleid door de rechter. Dat verzoeker nooit zou hebben bekend dat hij enig aandeel had aan deze overvallen doet niets af aan de verklaringen van de daders en de vaststelling dat verzoeker wel degelijk het goud heeft aangekocht. Daarenboven blijkt uit de beslissing van de rechtbank van 16/03/1385 (06/06/2006) pagina 4 en 5 dat verzoeker verschillende keren heeft toegegeven tijdens zijn verhoren en tijdens het proces dat hij minstens anderhalve kilo gestolen goud heeft gekocht voor een prijs van minder dan de helft van de marktwaarde, dat hij een proces verbaal heeft ondertekend op 14/12/1383 (04/03/2005) in het kantoor van de advocaten van de eisers waar ook enkele personen van zijn familie aanwezig waren en dat hij volgens het proces-verbaal beloofd heeft om de verliezen van de eisers te compenseren. Verzoekers overtuiging dat er geen enkele reden was om hem ter veroordelen, is verder niet relevant vermits hij niet aannemelijk maakt geen eerlijk proces te hebben gehad, zoals blijkt uit hetgeen volgt.*

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat het heel vaak voorkomt dat personen in Iran worden vervolgd voor politieke motieven terwijl zij "officieel" voor delicten van algemeen recht vervolgd worden, de echte motieven achter de vervolgingen nooit aan het licht komen en verdachten zich op dit vlak niet kunnen verdedigen en zij zich slechts kunnen verdedigen tegen de motieven die als voorwendsel tegen hen worden gebruikt, is de Raad van oordeel dat verzoeker dit in zijn geval niet in het minst aannemelijk maakt. De enige daad die verzoeker aanhaalt die betrekking zou kunnen hebben op een "politieke oppositiedaad", is de hulp aan een vriend tijdens een betoging in 1992 waar hij toevallig bij betrokken raakte. Voor zover al enig geloof kan gehecht worden aan verzoekers relaas dienaangaande, kan hij niet overtuigen dat hij om het toen opgelopen politieke "brandmerk" in 1992, in 2004 mee betrokken zou raken in een strafzaak, waarvan de feiten, met name de overvallen, niet worden betwist, en hij om puur politieke motieven mede zou zijn veroordeeld. Dit klemt des te meer nu verzoeker, blijkens de gerechtelijke documenten en ook het krantenartikel wel degelijk mee betrokken was in deze zaak, zij het als organisator of opkoper van het goud. Waar verzoeker nog verwijst dat in theorie eenieder die voor een Iraanse rechtbank wordt gedagvaard, recht heeft op een openbare rechtsbehandeling, het recht heeft om een advocaat te kiezen en mogelijkheden heeft om hoger beroep aan te tekenen, en dat in de praktijk deze rechten niet altijd door de gewone rechtbanken gerespecteerd worden en dit vooral geldt voor zaken die politiek gevoelig liggen, merkt de Raad op dat verzoeker werd bijgestaan door een advocaat, dat hij werd gehoord in een openbare terechtzitting en dat hij in de mogelijkheid werd gesteld om hoger beroep aan te tekenen, en daarvan ook gebruik heeft gemaakt. Het is niet omdat verzoeker niet akkoord gaat met zijn veroordeling dat daaruit blijkt dat hij geen eerlijk proces heeft gehad. De Raad kan enkel vaststellen uit de stukken van het dossier dat de procesgang een viertal jaar heeft geduurd, de verschillende beschuldigten ondervraagd werden, iedereen bijgestaan werd door een raadsman, de afgelegde verklaringen ondertekend werden, verzoeker beroep heeft aangetekend tegen de eerste beslissing, en de beslissing in beroep de aantijgingen in hoofde van verzoeker heeft gewijzigd ten voordele van verzoeker. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen eerlijk proces heeft gehad naar aanleiding van de "gewapende overvallen" in 2004. Waar verzoeker de Algemene Rechtbank nog beschuldigt sommige verklaringen te hebben veranderd of uitgevonden en hem zonder bewijs te hebben veroordeeld, wijst de Raad erop dat verzoeker tegen deze beslissing in beroep gegaan is, en dat hij deels gelijk gekregen heeft. Waar verzoeker voorhoudt dat de Revolutionaire Rechtbank gedaan heeft alsof hij had bekend en de rechtbank aldus zijn eigen bewijzen heeft aangemaakt, wijst de Raad erop dat uit de verslagen van de hoorzitting blijkt dat verzoeker verschillende keren heeft gesteld dat hij min of meer op de hoogte was dat het om gestolen goud ging enerzijds en blijkt dat hij reeds in 2005 een proces verbaal had ondertekend waarin hij beloofde de eisers terug te betalen. De Raad is dan ook van oordeel dat hier geen sprake is van het fabriceren van bewijzen door de Revolutionaire Rechtbank.

Waar verzoeker nog van oordeel is dat geen enkel feit uit het dossier zijn veroordeling van “manipulatie van de jongeren” rechtvaardigt en dat het duidelijk is wat daarmee wordt bedoeld, met name dat de overheden hem verdachten tegen het regime te zijn en subversieve ideeën te verspreiden, en men het verband niet kan zien tussen een gewapende overval en de “manipulatie van jongeren”, gaat hij voorbij aan hetgeen uit het dossier blijkt. Namelijk dat uit de ondervraging van de (jonge) overvaller E.D. blijkt dat verzoeker beschuldigd wordt het brein te zijn van de overvallen en de verkoop van het gestolen goud (administratief dossier vertaling van het verhoor van E.D., R.K. en H.M., p. 3 tot 20). De manipulatie van jongeren slaat derhalve niet op politieke feiten wel op criminele feiten.

2.9. Wat betreft de feiten van 1992 en de 5 jaar “tijdelijke” opsluiting die daarvan het gevolg zou zijn is de Raad van oordeel dat, zo de feiten, met name de hulp aan een manifesterende vriend, best mogelijk kunnen zijn, aan de 5 jaar “tijdelijke” opsluiting zonder veroordeling geen geloof kan worden gehecht en dit omwille van de volgende redenen. Verzoeker had/heeft geen enkel politiek engagement in Iran en zijn enige daad bestond erin een vriend A.R. te helpen tijdens een betoging van oorlogsinvaliden tegen het regime waar hij toevallig langs kwam. Met een dergelijk profiel is het niet in het minst aannemelijk dat de “Ettela’t” verzoeker na zes maanden zonder waarschuwing zouden ophalen met een “tijdelijke” detentie van 5 jaar als gevolg, zelfs al zou de zitactie ontaard zijn in een geweldadige actie. Waar verzoeker verklaart dat zijn familie aanvankelijk niet op de hoogte was van zijn opsluiting, blijkt uit de beschrijving van de feiten (punt 2 verzoekschrift) dat zijn familie op de hoogte was van zijn aanhouding vanaf het moment dat hij werd overgebracht naar het politiekantoor van Agahi (eind 1992). De Raad is dan ook van oordeel dat indien verzoeker werd vastgehouden zonder mandaat en zonder straf of veroordeling zijn familie wel een advocaat onder de arm zou hebben genomen, teneinde te onderzoeken wat er aan de hand was. Verzoeker rept daar met geen woord over. Dit maakt verzoekers relaas andermaal ongeloofwaardig, temeer hij blijkens zijn verklaringen in een normaal gevangenisregime zat vermits hij zelfs “intiem” contact kon hebben met zijn echtgenote. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen waarheidsgetrouwe en geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn beweerde hechtenis om politieke redenen van 1992 tot 1997/1998. De vaststelling dat verzoeker thans “originele foto’s” indient waarop zijn naam, zijn gevangenennummer en zijn sectie in de gevangenis staat, wijzigt niets aan de aangehaalde vaststellingen en het besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van politieke redenen gedurende vijf jaar in de gevangenis heeft verbleven zonder veroordeling en dat hij om de opgelopen politieke brandmerk ten onrechte voor “gewapende overvallen” werd veroordeeld in 2006. De Raad wijst er bovendien op dat de foto’s met naam, gevangenennummer en sectie op eenvoudige wijze gefabriceerd kunnen zijn, vermits op dit “origineel” document geen enkel officiële stempel staat. Met uitzondering van de foto’s waarop zijn naam, gevangenennummer en sectie vermeld staat wordt met betrekking tot de “tijdelijke veroordeling” geen enkel stuk neergelegd, geen arrestatiebevel of convocatie, geen beslissing van de rechtbank, geen bewijs van gevangenschap terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie geld stortte op zijn rekening, en tenslotte geen enkel begin van bewijs van de bewering dat hij na zijn vrijlating in 1997/1998 rekenschap ging vragen aan de rechter en de procureur met als gevolg dat hij nogmaals zweepslagen kreeg. Verzoekers bewering dat de rechtbank geen documenten mag afgeven in verband met zaken waarin de Ettela’at betrokken is, is een blote bewering.

2.10. Ook de medische attesten waarnaar verzoeker verwijst ten bewijze van zijn detentie tussen 1992 en 1997/1998 kunnen de Raad niet overtuigen. Er bestaat geen twijfel over dat verzoeker lichamelijke letsels vertoont doch de wijze waarop hij deze letsels zou hebben opgelopen aan de rechter schouder, linker enkel, linker pols, linker knie steunen op verzoekers verklaringen, met name mishandeling en foltering tijdens zijn detentie tussen 1992 en 1997/1998, detentie waaraan geen geloof kan worden gehecht (punt 2.9.), en tijdens zijn tweede detentie waarover verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt. Verzoeker verklaarde immers dat hij op 20/08/1383 (10/11/2004) werd gearresteerd, een verklaring die niet in overeenstemming is met de stukken van het dossier. Waar verzoeker de tegenstrijdigheid probeert te verklaren door te stellen dat E.D. en hij samen in de gevangenis zaten, en dat wanneer E.D. stelt dat verzoeker hem opzocht, dit gewoon betekent dat verzoeker in de gevangenis naar E.D. is gegaan om met hem te spreken, wijst de Raad erop dat dit geen steun vindt in de vertaling van de stukken. (i) Op pagina 3 van het verhoor van E.D. staat het volgende: “*Même après mon arrestation il m’a rendu une fois visite à la prison. Durant cette visite il m’a dit de ne jamais mentionner son nom. (...) Il m’a promis de tout faire pour me faire libérer*” (eigen vertaling: zelfs na mijn aanhouding is hij mij één keer komen opzoeken in de gevangenis. Tijdens dit bezoek heeft hij mij gezegd nooit zijn naam te vernoemen. (...) Hij heeft mij beloofd alles in het werk te stellen om mijn vrijheid te bekomen”). (ii) Op pagina 6 verklaard E.D. “*Pendant que j’étais détenu en prison, monsieur I.A., m’a rendu visite. Il m’a promis de faire en sorte que ma détention ne dure pas un an, il m’a dit qu’il allait tout faire pour que*

je sois libéré le plus rapidement possible (...)”; (eigen vertaling: terwijl ik in de gevangis zat is hij mij komen opzoeken. Hij heeft mij beloofd dat mij gevangenschap niet langer zou duren dan een jaar en dat hij alles zou doen zodat ik zo snel mogelijk zou vrijkomen). (iii) Daarenboven blijkt dat na de hoorzitting van 02/12/1384 (21/02/2006) de rechtbank besluit om verzoeker op te sluiten: *“pour empêcher un contact éventuel en la destruction des pièces à conviction la Cour a décidé de faire incarcéré l’accusé jusqu’à la fin du procès”* (p. 14 van de hoorzitting; eigen vertaling: “om contact en het vernietigen van bewijsmateriaal te vermijden besluit het Hof om beklagde op te sluiten tot aan het einde van het proces”). Derhalve slaagt verzoeker er niet in de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop hij werd opgesloten te weerleggen. Waar verzoeker nog stelt dat hij op dit punt een nieuw stuk voorlegt dat op onbetwistbare manier bevestigt dat hij bijna onmiddellijk na de overvallen in hechtenis werd genomen, met name een krant van 23/08/1383, stelt de Raad vast dat uit dit artikel kan worden afgeleid dat verzoeker werd gelinkt aan de gewapende overvallen als koper van het gestolen goud, maar uit de vertaling van dit artikel (met een vrije vertaling van verzoeker) blijkt enkel dat hij werd gearresteerd niet dat hij werd gedetineerd. Uit de verhoren bij het Hof (zitting p. 9) blijkt overigens dat onder andere verzoeker en de overvallers ondervraagd werden op het politiecmissariaat, na de derde overval.

Waar verzoeker verwijst naar het lichamelijk onderzoek van Dr. M. en haar verslag waarin wordt vermeld dat “de vastgestelde letsels volledig stroken met de beschreven feiten” en “de letsels en de psychische toestand van [verzoeker] in hoge mate compatible zijn met de beschreven feiten”, wijst de Raad erop dat de anamnese van dokter M., opgemaakt naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker, feiten beschrijft die niet overeenkomen met verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn asielaanvraag en derhalve geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De Raad heeft er reeds op gewezen dat verzoeker zijn detentie van 1992 tot 1997/1998 niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas dat de letsels afkomstig zouden zijn van foltering tijdens deze detentie. Uit het medisch verslag van dokter M., inzonderheid p. 3 en 4, is er voor wat betreft de detentie naar aanleiding van de gewapende overvallen, zelfs geen sprake van de overvallen, ook niet van een vier jaar durend proces, maar verzoeker zou opnieuw aangehouden zijn door leden van de veiligheidsdienst, hij zou “zijn vroegere beulen teruggezien hebben”, zou beschuldigd zijn “onlust te zaaien” en zou zijn lijdensweg opnieuw begonnen zijn. Verder leest de Raad dat verzoeker tijdens het medisch onderzoek verklaarde dat hij veroordeeld was “om zijn vingers en tenen af te snijden” en dat hij toen, geterroriseerd, beslist zou hebben om te ontsnappen en “hij zou er een jaar over gedaan hebben om dat ontsnapingsplan te realiseren”. Aan de “beschreven feiten”, zoals in het medisch verslag gesteld, kan geen geloof worden gehecht vermits de “beschreven feiten” verzonnen zijn en niet overeenstemmen met de stukken van het administratief dossier. Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoonbaar dat de lichamelijke letsels die hij heeft opgelopen en zijn psychische toestand het gevolg zijn van foltering en martelingen.

Daarnaast merkt de Raad op dat ook uit het medisch verslag van het Rode Kruis blijkt dat verzoeker de feiten met betrekking tot zijn aanhouding en detentie naar aanleiding van de gewapende overvallen anders heeft weergegeven. In dit verslag wordt eveneens gewezen op de psychische gevolgen in hoofd van verzoeker ten gevolge van de Irak-Iran oorlog waaraan hij zou hebben deelgenomen (verslag, p. 4). In de conclusie (verslag p. 5) leest de Raad dat verzoeker in het begin van zijn verblijf bij CARDA bepaalde symptomen vertoonde gelieerd aan PTSD (posttraumatic stress disorder) en dat door de snelle verbetering van de symptomen vragen rijzen over een diagnose PTDS. De Raad besluit met betrekking tot verzoekers medische toestand dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de lichamelijke letsels afkomstig zijn van foltering en martelingen tijdens zijn detentie naar aanleiding van de gewapende overvallen en dat zijn psychische toestand ook geen gevolg is van martelingen en foltering. Daarenboven leest de Raad in de door verzoeker neergelegde stukken (stuk 22: besluit van de gevangenisdirecteur) dat *“wij (hierbij) Mr. A. de toestemming (geven) om de gevangenis te verlaten en zich verder (te) laten opnemen en verzorgen in het stadsziekenhuis van Shiraz”* hetgeen verzoekers bewering dat hij om politieke redenen wordt vervolgd volledig onderuit haalt en zijn bewering uit de gevangenis te zijn ontsnapt ongeloofwaardig maakt. Dat verzoeker angstig en depressief is, zoals in het medisch attest van Dr. C. wordt gesteld is best begrijpelijk nu uit zijn relaas blijkt, althans dit deel van het relaas waar geloof aan kan gehecht worden, dat hij zich onttrokken heeft aan de normale procesgang van zijn zaak in Iran en verzoekers vader de waarborg kwijt is omdat u de schadeloosstelling aan de twee juweliers niet heeft betaald.

2.11. Verzoeker verklaarde dat hij dankzij een zekere M. van een technische dienst in de openruimte kon werken, hij daarvoor de toestemming had van de rechter en zijn vader daarvoor 50 miljoen borg moest betalen. Op het ogenblik dat verzoeker vernam via zijn advocaat dat hij voor de algemene

rechtbank zou moeten verschijnen de vierde maand van 1387 (juni/juli 2008) besloot hij, met de hulp van M. te vluchten. M. zette hem af aan een kruispunt waar zijn echtgenote hem kwam ophalen waarna zij samen naar huis reden, hij zijn zoon zag, kleren ophaalde en met de bus naar Teheran vertrok (CGVS, gehoor 23 februari 2009, p. 20). Gelet op het feit dat M., blijkens verzoekers verklaringen, geen problemen kende niettegenstaande hij verzoeker had geholpen te ontsnappen uit de gevangenis, en uit het stuk 22 toegevoegd aan de stukken van verzoeker blijkt dat hij toestemming had gekregen van de gevangenisdirecteur om zich te laten verzorgen in het stadziekenhuis van Shiraz, kan aan verzoekers verklaring, namelijk dat hij ontsnapte uit de gevangenis geen enkel geloof worden gehecht. Dit klemt des te meer nu de borg die verzoekers vader betaalde de schadeloosstelling betrof aan de twee juweliers.

2.12. Wat betreft de voorgehouden activiteiten in België merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker nooit enige interesse toonde in politiek en duidelijk verklaarde dat hij in Iran nooit aangesloten was bij een politieke partij of politieke activiteiten ontwikkelde. Verzoeker verklaarde twee maal te hebben deelgenomen aan een betoging, de nationale manifestatie tegen de oorlog in Gaza die uitging van een breed platform van middenveldorganisaties en een betoging voor de Iraanse ambassade voor de vrijlating van een aantal studenten uit Shiraz, waarbij ook de Komalah (Komalah Shoresgheri Zahmatkeshani Kurdistani Iran of Revolutionaire Organisatie van de Arbeiders van Koerdistan) aanwezig was. Tijdens deze betogingen was verzoeker er enkel als participant en heeft hij geen enkel vooraanstaande positie ingenomen. Overigens blijkt dat ook in België verzoeker geen lid is van enige politieke partij. Verzoeker kan de Raad niet overtuigen dat de Iraanse autoriteiten hem zouden viseren omwille van zijn loutere deelname aan een betoging in België, vermits bezwaarlijk kan aangenomen worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de loutere deelname in België aan een demonstratie. Verder stelde verzoeker dat hij de contactpersoon is tussen het ISC.be en de overige Iraniërs in het opvangcentrum, hetgeen naar het oordeel van de Raad weinig uitstaans heeft met politiek. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet op de hoogte is van het doen en laten van S. E., de belangrijke voorvechtster van de mensenrechten en nobelprijswinnares, voorwie hij beweerde een manifestatie te zullen plannen voor haar vrijlating. Verzoeker maakt derhalve geen politiek profiel aannemelijk, en de deelname aan twee betogingen en het optreden als contactpersoon voor ISC.be, zijn niet van dien aard dat de Iraanse autoriteiten dit zouden beschouwen als oppositieactiviteiten. Temeer uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt (*Subject related briefing "Iran", "Risico gedwongen terugkeer"*, p. 16) dat "de Iraanse autoriteiten ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven en afgewezen asielzoekers met rust worden gelaten voor zover ze met hun oppositieactiviteiten in het buitenland nooit een bedreiging gevormd hebben voor de Iraanse staat."

2.13. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij door de Algemene Rechtbank veroordeeld zal worden tot een straf "die ontoelaatbaar is en die op zich het verlenen van het asielrecht aan verzoeker rechtvaardigt", wijst de Raad erop dat verzoeker gevluht is in april/mei 2008 omdat hij op de hoogte werd gesteld dat zijn zaak zou voorkomen bij de Algemene Rechtbank in juni/juli 2008. De Raad heeft reeds opgemerkt dat verzoeker zich onttrokken heeft aan de normale procesgang van zijn rechtszaak en ook niet tegemoet is gekomen aan de schadeloosstelling van de twee juweliers, doch tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker over het vervolg op zijn veroordeling door de Revolutionaire Rechtbank bijzonder op de vlakte blijft, en ook in het verzoekschrift geen klaarheid wordt geschapen niettegenstaande in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een convocatie van het Hof van Beroep, dd. 25/02/1387 (14/05/2008) die handelt over de beroepsprocedure die door zijn advocaat werd ingesteld naar aanleiding van het vonnis nummer 1326/86, genomen door de Algemene Rechtbank te Shiraz, heeft ingediend, dit vonnis niet wordt voorgelegd en verzoeker zelfs geen melding maakt van een veroordeling. De Raad is derhalve van oordeel dat er reeds een beslissing is genomen door de Algemene Rechtbank, anders zou er geen beroepschrift zijn, en verzoeker bewust de beslissing van de Algemene Rechtbank achterhoudt teneinde de asielinstanties te misleiden. Derhalve wordt verzoekers betoog in zijn "vijfde middel" over het al dan niet bevoegd zijn van deze rechtbank voor de beoordeling van "Mohareb" niet dienstig aangevoerd. Dat nog geen beslissing is genomen over een belangrijke vraag die nog aanleiding kunnen geven tot een zware veroordeling is een blote bewering van zijnentwege en is niet geloofwaardig. Anno 2010 moet verzoeker in de mogelijkheid zijn concreet en precies aan te geven wat er met zijn beroep tegen de beslissing van de Algemene Rechtbank is gebeurd en mag verwacht worden dat hij alle stukken voorlegt nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker diende per aangetekend schrijven een nieuwe oproeping in voor de Revolutionaire Rechtbank te Teheran en stelt dat "nu de zaak (...) teruggezonden (werd) naar de Revolutionaire Rechtbank kan de discussie op dit punt definitief worden afgesloten", "de oproeping vermeldt duidelijk

dat Mijneer A. nu wegens "Mohareb" (i.e. "Strijder tegen God") zal worden veroordeeld, wat volgens het Iraanse Strafrecht kan leiden tot de doodstraf of tot amputatie van de rechtermingers en linkertenen" zodat hij "wel degelijk een risico tot onmenselijke behandeling (loopt) in geval van terugkeer". De Raad is van oordeel dat aan dit "nieuwe stuk", een convocatie, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat het slechts een kopie betreft en omdat verzoeker zijn relaas, met betrekking tot het vervolg van zijn veroordeling door de Revolutionaire Rechtbank in 2006, niet geloofwaardig is en hij de beslissing van de Algemene Rechtbank, waarbij volgens zijn beweringen de zaak opnieuw is teruggestuurd, niet voorlegt, terwijl de Raad van oordeel is dat verzoeker wel in de mogelijkheid is dit te doen nu hij in Iran beschikt over een advocaat.

2.14. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn actuele strafrechtelijke situatie, terwijl hij daartoe wel in de mogelijkheid is, stelt hij de asielinstanties in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen. Waar verzoeker zich beroept op het voordeel van de twijfel wijst de Raad erop dat dit slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

De Raad besluit dat verzoekers voorgehouden relaas betrekking heeft op louter strafrechtelijke feiten en als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève en artikel 48/3 vermits hij 1) niet heeft aangetoond dat hij tussen 1992 en 1997/1998 "tijdelijk" gedetineerd werd om politieke redenen, 2) ook niet aannemelijk heeft gemaakt om politieke redenen bij een rechtszaak over gewapende overvallen op juwelierszaken te zijn betrokken, 3) niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het slachtoffer is geweest van een oneerlijk proces en zijn rechten van verdediging niet werden gerespecteerd, 4) het oorzakelijk verband tussen zijn lichamelijke letsels en zijn psychische toestand en martelingen door het Iraanse regime niet aannemelijk heeft gemaakt, 5) hij ook niet aantoonde dat zijn beperkte "politieke activiteiten" in België van dien aard zijn dat deze aanleiding zouden kunnen geven voor een vervolging in de zin van voormelde Conventie, en 6) omdat hij bewust stukken achterhoudt met betrekking tot het verloop van zijn rechtszaak en de actuele situatie sinds de verzending van zijn zaak naar de Algemene Rechtbank.

2.15. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 in fine, *R.C. v. Sweden*, nr 41827/07 van 9 maart 2010, §49).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een

bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

In casu dient te worden vastgesteld 1) dat verzoeker strafrechtelijk is vervolgd, 2) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet heeft kunnen rekenen op een eerlijk proces, 3) hij ook niet heeft aangetoond dat hij tijdens zijn detentie werd gemarteld, en 4) hij ook niet heeft aangetoond dat hij excessief werd gestraft. Het feit dat verzoeker de toestemming kreeg om zich te laten opnemen in het ziekenhuis wijst er overigens op dat verzoeker een onmenselijke behandeling in de gevangenis niet aannemelijk kan maken. Derhalve heeft verzoeker niet aangetoond dat hij in zijn land van herkomst, Iran, het slachtoffer is geweest van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat verzoeker actueel nog gezocht wordt en dit blijkt uit de oproepingen die aan zijn echtgenote en vader werden verstuurd en de bakkerij van zijn vader in beslag werd genomen, wijst erop dat verzoeker zich heeft onttrokken aan de normale procesgang, zijn vader borg stond voor hem in verband met de schadeloosstelling van de 2 andere juweliërs en het ook de normale gang van zaken is dat de borg financieel wordt aangesproken.

Voorts is het meer dan aannemelijk dat bij binnenkomst in zijn land van herkomst verzoekers verleden zal worden onthuld. In de veronderstelling dat verzoeker nog een straf dient uit te zitten voor zijn betrokkenheid bij de gewapende overvallen kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat dit gegeven op zich voldoende is om te spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, temeer verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het verleden het slachtoffer is geweest van onmenselijke behandeling door zijn autoriteiten.

Echter van doorslaggevend belang is dat verzoeker moedwillig over zijn actuele situatie geen klaarheid heeft geschapen. Daardoor maakt hij ook zijn nood aan subsidiaire bescherming niet aannemelijk en maakt hij het de asielinstanties onmogelijkheid om zijn nood aan bescherming correct in te schatten.

Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS